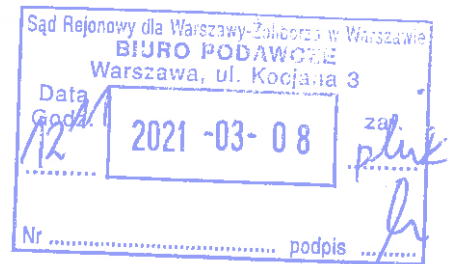

Warszawa, dnia 8 marca 2021 roku

Do:

Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza w Warszawie
VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
ul. Antoniego Kocjana 3,
01-473 Warszawa

Uprawniony: Igor Tuleya

████████████████████
████████████████████
████████████████████
reprezentowany przez adwokata
prof. dr hab. Michała Romanowskiego
z Kancelarii M. Romanowski i Wspólnicy sp. k.,
ul. F. Klimczaka 1, Royal Wilanów, recepcja F,
02-797 Warszawa,
adres email: kancelaria@romanowski.eu

Obowiązany: Sąd Okręgowy w Warszawie
Al. Solidarności 127
00-898 Warszawa

Opłata 200 zł (słownie: dwieście złotych)¹

Wartość przedmiotu sporu: 46 167 zł (słownie: czterdzieści sześć tysięcy sto sześćdziesiąt siedem złotych)²

**WNIOSEK O ZABEZPIECZENIE ROSZCZENIA NIEPIENIĘŻNEGO
PRZED WYTOCZENIEM POWÓDZTWA**

Działając w imieniu Uprawnionego, w oparciu o pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej (w załączeniu - Załącznik nr 1), na podstawie art. 730¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 755 § 1 pkt 1) k.p.c., niniejszym wnoszę o:

¹ Zgodnie z art. 68 pkt 1) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od wniosku o zabezpieczenie roszczenia pobiera się opłatę stałą w kwocie 100 zł., przy czym z uwagi na fakt, że Uprawniony zamierza dochodzić pozwem dwóch roszczeń, z ostrożności uiszczona została opłata sądowa oddzielnie od każdego z tych roszczeń w łącznej wysokości 200 zł.

² Wartość przedmiotu sporu została ustalona zgodnie z art. 23¹ k.p.c.

1. zabezpieczenie roszczeń Igora Tuleyi o:
 - 1) ustalenie, że Igorowi Tuleyi przysługują wszystkie prawa i obowiązki służbowe wynikające z powołania do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, a tzw. uchwała Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2020 r. wydana w sprawie o sygnaturze akt: II DO 74/20 pozostaje bez wpływu na prawa i obowiązki służbowe Igora Tuleyi wynikające z zajmowanego stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie,
 - 2) nakazanie Sądowi Okręgowemu w Warszawie, w tym w szczególności Prezesowi i Wiceprezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie, dopuszczenia Igora Tuleyi do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Igorowi Tuleyi z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, w szczególności do wykonywania funkcji orzeczniczych sędziego,
poprzez nakazanie Sądowi Okręgowemu w Warszawie, w tym w szczególności Prezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie i Wiceprezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie, na czas trwania niniejszego postępowania, dopuszczenia Igora Tuleyi do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Igorowi Tuleyi z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, w tym w szczególności:
 - 1) uwzględniania Igora Tuleyi jako sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, w wyznaczaniu terminów posiedzeń oraz przydzielaniu spraw w VIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Warszawie, zgodnie z ogólnymi zasadami,
 - 2) zaniechanie aktów skutkujących niedopuszczeniem Igora Tuleyi jako sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, do wykonywania obowiązków służbowych, w tym w szczególności wykonywania funkcji orzeczniczych w VIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Warszawie,
 - 3) zaniechania wszelkich innych działań, które skutkowałyby pominięciem Uprawnionego, jako sędziego, w wyznaczaniu terminów posiedzeń oraz przydzielaniu spraw w VIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Warszawie, na zasadach ogólnych,
2. przeprowadzenie środków uprawdopodobnienia wskazanych w uzasadnieniu wniosku na okoliczności tam powołane³,

³ Z uwagi na fakt, że art. 730¹ k.p.c. wymaga jedynie uprawdopodobnienia roszczenia, w stosunku do wniosku o zabezpieczenie nie znajdują zastosowania przepisy dotyczące postępowania dowodowego. W

3. wyznaczenie terminu dwóch tygodni na wniesienie pozwu zgodnie z przepisem art. 733 k.p.c.,
4. zasądzenie od Obowiązanego na rzecz Uprawnionego kosztów postępowania wraz kosztami zastępstwa w postępowaniu zabezpieczającym według norm przepisanych,
5. **niezwłoczne wydanie postanowienia** w sprawie zabezpieczenia na posiedzeniu niejawnym.

UZASADNIENIE

I. STAN FAKTYCZNY

1. W dniu 18 marca 2010 r. Uprawniony został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Warszawie.

Dowód: Akt powołania z dnia 18 marca 2010 r. – Załącznik nr 2

2. Obowiązany, reprezentowany przez Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, uniemożliwia Uprawnionemu wykonywanie jego obowiązków służbowych, w tym w szczególności czynności z zakresu orzekania. Uzasadnieniem dla niedopuszczenia Uprawnionego do wykonywania obowiązków służbowych jest rzekome zawieszenie Uprawnionego w obowiązkach służbowych, wynikające z tzw. „uchwały” Izby Dyscyplinarnej SN z 18 listopada 2020 r., II DO 74/20 („tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN”).

Dowód: 1) Pismo Obowiązanego do Uprawnionego z dnia 2 marca 2021 r. – Załącznik nr 3

2) Oświadczenie Sądu Okręgowego w Warszawie – Załącznik nr 4

3) Wydruk artykułu zamieszczonego w portalu tvn.24.pl pod linkiem <https://tvn24.pl/polska/sedzia-igor-tuleya-wraca-do-pracy-w-sadzie-okregowym-w-warszawie-5031980> – Załącznik nr 5

szczególności zastosowania nie znajduje art. 235¹ k.p.c., zgodnie z którym we wniosku o przeprowadzenie dowodu należy oznaczyć dowód w sposób umożliwiający przeprowadzenie go oraz wyszczególnić fakty, które mają zostać wykazane tym dowodem. W związku z tym Uprawniony nie sporządzał odrębnej listy faktów oraz dowodów na ich potwierdzenie.

II. SPEŁNIENIE PRZESŁANEK UDZIELENIA ZABEZPIECZENIA

A. UWAGI OGÓLNE

3. Stosownie do art. 730¹ § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.
4. Odnosząc się do przesłanki **uprawdopodobnienia roszczenia** należy mieć na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem „*Roszczenie jest uprawdopodobnione, jeżeli prima facie istnieje znaczna szansa na jego istnienie (...)*”⁴. Wymaga także podkreślenia, że w doktrynie prawa procesowego cywilnego instytucję uprawdopodobnienia roszczenia określa się jako **ustalenie twierdzeń o faktach z mniejszym stopniem pewności niż przy pomocy dowodów**⁵. Uprawdopodobnienie oznacza zatem **mniejszy rygoryzm (pewne odformalizowanie) postępowania dowodowego**.
5. Jak przykładowo wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Gdańsku w postanowieniu z dnia 12 października 2012 r.⁶: „*Uprawdopodobnienie roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym, należy rozumieć w ten sposób, że uprawniony powinien przedstawić i należyście uzasadnić twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy w praktyce dwóch aspektów. Odnosi się ono zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobnie w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna w tym znaczeniu, że dochodzone roszczenie znajduje podstawę normatywną.*”
6. Odnośnie do uprawdopodobnienia istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia podkreślenia wymaga natomiast, że stosownie do art. 730¹ § 2 k.p.c.: „*Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.*”. Jak trafnie wskazuje T. Ereciński: „*Najczęściej interes ten określa się jako obiektywną w świetle obowiązujących przepisów, czyli wywołaną rzeczywistą koniecznością ochrony określonej sfery prawnej, potrzebę uzyskania orzeczenia*”

⁴ Postanowienie SA w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2006 r., I ACz 1129/06.

⁵ T. Ereciński [w:] T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające, Tom 3, Wyd. 2, Warszawa 2007, s. 422.

⁶ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 października 2012 r. III APz 32/12, Legalis nr 679991.

sądowego o odpowiedniej treści⁷”. Na uwagę zasługuje również postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu – I Wydział Cywilny z dnia 17 stycznia 2013 r.⁸, w którym wyjaśniono, że: „najczęściej interes ten określa się jako obiektywną w świetle obowiązujących przepisów, czyli wywołaną rzeczywistą koniecznością ochrony określonej sfery prawnej, potrzebę uzyskania orzeczenia sądowego odpowiedniej treści. W związku z tym, iż celem zabezpieczenia jest udzielenie tymczasowej ochrony prawnej podmiotom potrzebującym, interes prawny istnieje w przypadku, gdy zachodzi potrzeba zapewnienia uprawnionemu „należytej ochrony prawnej”, zanim uzyska on ochronę definitywną (ostateczną), czyli zanim zostanie osiągnięty cel postępowania w sprawie, w związku z którym następuje udzielenie zabezpieczenia. Z kolei „należyta ochrona prawna” polega na usunięciu naruszenia albo zagrożenia naruszenia praw uprawnionego.”.

B. UPRAWDOPODOBNIENIE ROSZCZENIA

B.1. Wprowadzenie

7. Roszczenia, których zabezpieczenia domaga się Uprawniony w niniejszym wniosku to roszczenia o:
 - 1) ustalenie, że Igorowi Tuleyi przysługują wszystkie prawa i obowiązki wynikające z powołania do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, a tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN” pozostaje bez wpływu na prawa i obowiązki Igora Tuleyi wynikające z zajmowanego stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie,
 - 2) nakazanie Sądowi Okręgowemu w Warszawie, w tym w szczególności Prezesowi i Wiceprezesowi Sądu Okręgowego w Warszawie, dopuszczenia Igora Tuleyi do wykonywania wszystkich praw i obowiązków przysługujących Igorowi Tuleyi z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, w szczególności do wykonywania funkcji orzeczniczych sędziego.
8. Obydwa roszczenia Uprawnionego mają wspólne źródło jakim jest powoływanie się przez Obowiązanego, jako pracodawcę Uprawnionego, na tzw. „Uchwałę Izby Dyscyplinarnej SN” jako rzekome uzasadnienie dla odmowy dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie. W konsekwencji Uprawniony w pierwszej

⁷ T. Ereciński [w:] T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające, Tom 3, Wyd. 2, Warszawa 2007, s. 422.

⁸ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu - I Wydział Cywilny z dnia 17 stycznia 2013 r. I ACz 81/13, Legalis nr 740247.

kolejności uzasadni, dlaczego tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN” jest **orzeczeniem nieistniejącym**, a w konsekwencji nie rodzi skutków prawnych i w żadnym wypadku nie stanowi uzasadnienia dla odmowy dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania obowiązków służbowych. Następnie, w związku z tym, że roszczenia będące przedmiotem zabezpieczenia są odrębnego rodzaju, tzn. dotyczą ustalenia i nakazania, każde z nich zostanie odrębnie uzasadnione przez Uprawnionego.

B.2. Bezprawność niedopuszczenia Uprawnionego do wykonywania obowiązków służbowych - tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN” jako orzeczenie nieistniejące

9. Zarówno w doktrynie⁹ jak i w judykaturze wyróżnia się tzw. **orzeczenia nieistniejące**, które nie wywołują żadnych skutków prawnych. Przyjęte jest, iż o braku orzeczenia można mówić w znaczeniu faktycznym i prawnym. W tym pierwszym znaczeniu z nieistnieniem orzeczenia mamy do czynienia wtedy, **gdy wydane zostało przez osoby, które nie reprezentują władzy państwowej (bądź nie mogą być uznane za organy wymiaru sprawiedliwości)**, a także gdy orzeczenie zapadło w fikcyjnym procesie albo gdy z powodu nieposiadania jakiegokolwiek zewnętrznej postaci wyroku lub postanowienia, nie stwarza nawet pozoru orzeczenia sądowego¹⁰. Z kolei w znaczeniu prawnym, orzeczenie uważa się za nieistniejące, jeżeli pozbawione jest któregoś z konstytutywnych elementów¹¹.
10. W kontekście powyższych uwag, **za orzeczenie nieistniejące, a zatem niewywołujące żadnych skutków prawnych, należy bezsprzecznie uznać tzw. „Uchwałę Izby Dyscyplinarnej SN” w sprawie Uprawnionego, bowiem została ono wydana przez organ niebędący sądem.** Okoliczność ta została jednoznacznie potwierdzona przez Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w postanowieniu z dnia 24 lutego 2021 r., o sygn. akt II AKz 1394/20 („Postanowienie SA”). Sąd Apelacyjny wskazał w uzasadnieniu Postanowienia SA, iż:
- 1) „*Odwołanie się przez skarżącego [tj. prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie – wyjaśnienie pełn. Uprawnionego] do rozstrzygnięcia Izby Dyscyplinarnej z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt II Do 74/20, jest nieskuteczne, tak jak bezpodstawny i nieskuteczny jest dokument tego organu wydany w sprawie immunitetu w/w sędziego i konsekwencji w sferze służbowej i karnej.” (str. 3 uzasadnienia Postanowienia SA),*
 - 2) „*W uznawanym przez Sąd Apelacyjny konstytucyjnym porządku prawnym, nie*

⁹ Por. np. E. Gapska, Wady orzeczeń sądowych, Oficyna, Warszawa 2009, str. 147-160.

¹⁰ Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2008 r., II UK 4/08.

¹¹ J.w.

sposób zaakceptować dopuszczalności podważenia niezawisłości sędziego i niezależnych decyzji sądu przez organy, które nie mają cech sądu” (str. 3 uzasadnienia Postanowienia SA),

- 3) *„Sąd Apelacyjny podziela zastrzeżenia dotyczące tego, że Izba Dyscyplinarna, poprzez jej nadzwyczajne uprawnienia, odrębność organizacyjną i finansową, także specjalne dodatki płacowe dla osób tam zasiadających oraz zlecone jej zadania w zakresie polityki karania sędziów nie jest sądem w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a stanowić może rodzaj organu wyjątkowego, którego okresowe powołanie Konsytuacja dopuszcza jedynie na czas wojny – art. 175 § 2”* (str. 4 uzasadnienia Postanowienia SA).

11. Sąd Apelacyjny podkreślił również, iż **brak jest spełnienia konstytucyjnego wymogu dwuinstancyjności postępowania** (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP) w odniesieniu do Rozstrzygnięcia Izby Dyscyplinarnej, jeżeli o losie sędziów, którzy zgodnie z art. 180 ust. 1 Konstytucji RP mają zapewnioną nieusuwalność, decyduje *„w obu tzw. instancjach wąska grupa osób, dobranych na podstawie krótkotrwałego, nie merytorycznego, konkursu przed Krajową Radą Sądownictwa powołaną w zakwestionowany przez Sąd Najwyższy i sądy powszechne sposób, z powodu jawnych zależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej”* (str. 4 uzasadnienia Postanowienia SA). W ocenie Sądu Apelacyjnego *„Organ nieposiadający cech sądu, tak w zakresie proceduralnych podstaw jego ustanowienia, jak też doboru i powołania jego członków oraz braku niezbędnej cechy sądu w postaci niezależności, jak też immanentnej cechy osób tam powołanych, czyli niezawisłości – nie jest sądem”*.
12. Argumenty, którymi posłużył się Sąd Apelacyjny uznając Izbę Dyscyplinarną za twór niebędący sądem, zostały wcześniej szczegółowo omówione w orzeczeniach zarówno Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej¹² jak i Sądu Najwyższego¹³. TSUE oraz SN nie tylko zakwestionowały prawidłowość działania Izby Dyscyplinarnej, w szczególności z uwagi na niewłaściwy tryb powoływania członków Izby Dyscyplinarnej, czy ryzyko zależności Izby Dyscyplinarnej od władzy ustawodawczej lub wykonawczej, ale wprost stwierdziły brak możliwości wydawania orzeczeń przez Izbę Dyscyplinarną w sprawach dyscyplinarnych sędziów polskich (tak TSUE w postanowieniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych z 8 kwietnia 2020 r., C-791/19), czy też w sprawach wszystkich kategorii przydzielonych do właściwości Izby Dyscyplinarnej (tak SN w postanowieniu z 11 sierpnia 2020 r., I KK 90/19).

¹² Wyrok TSUE z 19.11.2019 r., C-585/18, C-624/18, C-625/18; postanowienie TSUE z 8.04.2020 r., C-791/19.

¹³ Wyrok SN z 5.12.2019 r., III PO 7/18; uchwała połączonych Izb SN z 23.01.2020 r., BSA 1-4110-1/20; postanowienie SN z 11.08.2020 r., I KK 90/19.

13. Pierwszą analizę dotyczącą prawidłowości i podstaw działania Izby Dyscyplinarnej, przeprowadził TSUE na potrzeby rozpoznania wniosków o wydanie orzeczeń prejudycjalnych w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, co doprowadziło do następujących konkluzji zawartych w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r. („Wyrok TSUE”):

- 1) zgodnie z art. 47 akapit 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 30 marca 2010 r.¹⁴ („KPP”): *„Każdy, kogo prawa i wolności zagwarantowane przez prawo Unii zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem, zgodnie z warunkami przewidzianymi w niniejszym artykule.*

Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy. Każdy ma możliwość uzyskania porady prawnej, skorzystania z pomocy obrońcy i przedstawiciela.”

- 2) **prawo do skutecznego środka prawnego, o którym mowa w art. 47 akapit 2 KPP nie jest możliwe bez prawa do rozpatrzenia sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd,**
- 3) *„Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wymóg niezawisłości sędziowskiej ma dwa aspekty. Pierwszy aspekt, o charakterze zewnętrznym, wymaga, aby dany organ wypełniał swoje zadania w pełni autonomicznie, bez podległości w ramach hierarchii służbowej, bez podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, pozostając w ten sposób pod ochroną przed ingerencją i naciskami z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia. Drugi aspekt, o charakterze wewnętrznym, łączy się z kolei z pojęciem bezstronności i dotyczy jednakowego dystansu do stron sporu i ich odpowiednich interesów w odniesieniu do jego przedmiotu. Aspekt ten wymaga przestrzegania obiektywizmu oraz braku wszelkiego interesu w rozstrzygnięciu sporu poza ścisłym stosowaniem przepisu prawa. Powyższe gwarancje niezawisłości i bezstronności wymagają istnienia zasad, w szczególności co do składu organu, powoływania jego członków, okresu trwania ich kadencji oraz powodów ich wyłączenia lub odwołania, pozwalających wykluczyć, w przekonaniu jednostek, wszelką uzasadnioną wątpliwość co do niezależności tego organu od czynników zewnętrznych oraz neutralności względem ścierających się przed nim interesów. Ponadto, zgodnie z zasadą podziału władz charakteryzującą funkcjonowanie państwa prawnego, konieczne jest zagwarantowanie niezależności sądów względem władzy ustawodawczej i*

¹⁴ Dz. Urz. UE. C Nr 83, str. 389.

wykonawczej.”

- 4) z organem niebędącym niezawisłym i bezstronnym sądem w rozumieniu art. 47 KPP mamy do czynienia wówczas, „*gdy obiektywne okoliczności, w jakich został utworzony dany organ, oraz jego cechy, a także sposób, w jaki zostali powołani jego członkowie, mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezależności tego organu od czynników zewnętrznych, w szczególności od bezpośrednich lub pośrednich wpływów władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz jego neutralności względem ścierających się przed nim interesów, i prowadzić w ten sposób do braku przejawiania przez ten organ oznak niezawisłości lub bezstronności, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w tych jednostkach w społeczeństwie demokratycznym.*” (wyrok TSUE C-585/18),
- 5) sądy polskie są zobowiązane do rozstrzygnięcia z uwzględnieniem ww. okoliczności czy Izba Dyscyplinarna stanowi niezawisły i bezstronny sąd, a w przypadku uznania, że Izba Dyscyplinarna sądem nie jest, zasada pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej nakazuje sądom odstępnie od stosowania tego przepisu prawa krajowego, które dla takiego organu niebędącego sądem (tu: Izby Dyscyplinarnej) zastrzega właściwość do rozpoznawania sporów. TSUE zwrócił jednocześnie uwagę, na potrzebę uwzględnienia przy powyższej ocenie takich okoliczności, jak:
- a) okoliczność, że Krajowa Rada Sądownictwa („KRS”) w nowym składzie¹⁵ została utworzona w drodze skrócenia trwającej cztery lata kadencji członków wcześniej wchodzących w skład tego organu,
 - b) okoliczność, że reforma KRS doprowadziła do zwiększenia liczby członków KRS z nadania sił politycznych lub przez nie wybranych do 23 z 25 członków, których liczy ten organ,
 - c) występowanie ewentualnych nieprawidłowości, jakimi mógł zostać dotknięty proces powoływania niektórych członków KRS w nowym składzie, których weryfikacji sądy powinny dokonać, jeśli zajdzie tego potrzeba,
 - d) okoliczność, iż na podstawie art. 131 nowej ustawy o Sądzie Najwyższym¹⁶ („Ustawa o SN”) w skład Izby Dyscyplinarnej mogą wchodzić wyłącznie nowo powołani sędziowie, z wykluczeniem tym samym sędziów pełniących

¹⁵ Tj. w składzie zmienionym po nowelizacji ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, dokonanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).

¹⁶ Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021, poz. 154, jt.).

już urządził na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego,

- e) okoliczność, że chociaż Izba Dyscyplinarna została utworzona jako izba Sądu Najwyższego, to w odróżnieniu od pozostałych izb wchodzących w skład tego sądu wydaje się ona posiadać – co wynika zwłaszcza z art. 20 Ustawy o SN – szczególnie wysoki stopień autonomii w ramach tego sądu.
14. **Zbieg powyższych okoliczności może zdaniem TSUE poddawać w wątpliwość niezależność Izby Dyscyplinarnej i niezawisłość oraz bezstronność „sędziów” tej Izby.**
15. W oparciu o Wyrok TSUE, SN wydał w dniu 5 grudnia 2019 r. wyrok (I PO 7/18), w którym stwierdził, że¹⁷:
- 1) wykładnia zawarta w Wyroku TSUE wiąże każdy sąd w Polsce, a także każdy organ władzy państwowej,
 - 2) Wyrok TSUE wyznacza jednoznaczny i precyzyjny standard oceny niezawisłości i bezstronności sądu, jaki obowiązuje we wszystkich krajach Unii Europejskiej, w tym w Polsce,
 - 3) każdy sąd w Polsce, w tym Sąd Najwyższy, ma obowiązek z urzędu badać czy standard przewidziany w Wyroku TSUE jest zapewniony w rozpoznawanej sprawie, a zatem czy sprawę rozpoznał lub ma rozpoznać organ będący sądem niezawisłym i niezależnym od władzy ustawodawczej i wykonawczej w rozumieniu prawa unijnego,
 - 4) nazwanie organu sądem nie oznacza, że jest to sąd w rozumieniu prawa unijnego,
 - 5) wykonując powyższy obowiązek badania czy zapewniony jest standard przewidziany w Wyroku TSUE, Sąd Najwyższy uznał, że Krajowa Rada Sądownictwa w obecnym składzie nie jest organem bezstronnym i niezawisłym od władzy ustawodawczej i wykonawczej,
 - 6) Sąd Najwyższy uznał, że Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii Europejskiej, a przez to nie jest sądem w rozumieniu prawa krajowego,

¹⁷ Podobne wyroki, również w oparciu o Wyrok TSUE zostały wydane w dniu 15 stycznia 2020 r. przez Sąd Najwyższy w sprawach: III Po 9/18, a także III Po 8/18. Zgodnie z treścią ww. wyroków, Sąd Najwyższy odmówił Izbie Dyscyplinarnej przyznania przymiotu sądu.

- 7) Polska, przystępując do Unii Europejskiej, zgodziła się na zasadę pierwszeństwa prawa unijnego nad prawem krajowym,
 - 8) prymat prawa Unii skutkuje tym, że **każdy organ państwa członkowskiego ma obowiązek zapewnić pełną skuteczność norm prawa Unii (pkt 158 wyroku TSUE), aż do pomijania niezgodnych przepisów prawa krajowego (pkt 160 wyroku TSUE).**
16. Uzasadniając powyższe stanowisko, SN podkreślił m.in., że:
- 1) pełna legitymacja państw członkowskich do regulowania struktury sądów krajowych nie oznacza pełnej dowolności w kształtowaniu wymiaru sprawiedliwości,
 - 2) konsekwencją zasady demokratycznego państwa prawnego jest wyrażona w art. 10 Konstytucji RP¹⁸ zasada podziału władz. Jej celem jest między innymi ochrona praw człowieka, przez uniemożliwienie nadużywania władzy przez którykolwiek ze sprawujących ją organów (zob. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 listopada 1993 r., K 11/93, OTK 1993 nr 2, poz. 37),
 - 3) art. 173 Konstytucji RP podkreśla zasadę odrębności i niezależności sądów i trybunałów „*od innych władz*”. O ile w zakresie układu stosunków między władzą ustawodawczą i wykonawczą typowym zjawiskiem jest pewne przecinanie się czy nakładanie, **to do istoty wymiaru sprawiedliwości należy, by sprawowany on był wyłącznie przez sądy, a pozostałe władze nie mogły ingerować w te działania, czy w nich uczestniczyć,**
 - 4) **powyższa zasada separacji obowiązuje również w procesie rekrutacji sędziego,**
 - 5) niezawisłość sędziowska jest zgodnie z art. 178 Konstytucji RP podstawowym wymogiem i gwarancją należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Oznacza ona **prawo i obowiązek sędziego orzekania wyłącznie na podstawie Konstytucji RP, prawa międzynarodowego i ustaw oraz zgodnie z własnym sumieniem i wewnętrznym przekonaniem.** W wymiarze negatywnym, niezawisłość sędziowska sprowadza się do zakazu wywierania jakichkolwiek presji czy pozaprocesowych oddziaływań na sędziego w zakresie orzekania pochodzących od kogokolwiek, a zwłaszcza od pozostałych władz, innych organów i organizacji, mediów, przełożonych oraz innych osób,
 - 6) **litera prawa nie ma decydującego znaczenia dla oceny, czy organ taki jak KRS**

¹⁸ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. („Konstytucja RP”).

działa w sposób wystarczająco niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej. Liczy się praktyka i cały złożony kontekst otoczenia prawnego i faktycznego, w jakim dochodzi do wykonywania przez ten organ jego konstytucyjnych kompetencji,

- 7) **fakt wręczenia przez Prezydenta RP nominacji na stanowisko sędziowskie w reakcji na wniosek nowej KRS o powołanie na stanowisko sędziowskie, nie zwalnia każdego sądu z oceny, czy tak ukonstytuowany sąd jest sądem w rozumieniu prawa Unii Europejskiej, konwencji oraz prawa krajowego (art. 45 Konstytucji RP). Przedmiotem oceny nie jest bowiem ważność (skuteczność) aktu nominacji Prezydenta RP, lecz percepcja sądu ukonstytuowanego przy udziale nowej KRS jako sądu niezależnego od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Niezaskarżalność decyzji Prezydenta RP w sprawach powoływania sędziów (przenoszenia ich w stan spoczynku) nie zmienia faktu, że aktualnie nie jest zapewniona przez obowiązujące przepisy skuteczna kontrola sądowa uchwał KRS,**
- 8) postanowienie Prezydenta RP może być traktowane jako niewzruszalne tylko po uprzednim zapewnieniu sądowej kontroli działania takiego organu jak KRS, gdyż tylko wówczas (w przypadku dokonania takiej kontroli lub upływu terminu na zaskarżenie uchwały KRS) można mówić o tym, że dana osoba została prawidłowo (to jest zgodnie z prawem) przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie i została legalnie nominowana przez głowę państwa do pełnienia służby,
- 9) art. 91 ust. 3 Konstytucji RP upoważnia wprost Sąd Najwyższy do oceny zgodności ustaw z prawem unijnym. Z przepisu tego wynika wprost i bez jakichkolwiek zastrzeżeń i ograniczeń, że to ustawa ma być zgodna z prawem unijnym i Konwencją, a nie odwrotnie. Kompetencja do kontroli zgodności ustawy z prawem unijnym nie należy zaś – w myśl Konstytucji RP – do Trybunału Konstytucyjnego, lecz - co było jednym z warunków przystąpienia do Unii – do każdego sądu polskiego orzekającego w sprawie unijnej,
- 10) w dalszej kolejności, SN odnosząc się już bezpośrednio do nieprawidłowości dotyczących Izby Dyscyplinarnej wskazał, że:
 - a) wprowadzona w Ustawie o SN zmiana pozbawiła sędziów SN prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego. Obecnie środek odwoławczy wnosi się tylko do innego składu Izby Dyscyplinarnej. Tego rodzaju kompetencja wskazuje na specjalne i szczególne cechy Izby Dyscyplinarnej, naruszające *a priori* konstytucyjne gwarancje dwuinstancyjnego postępowania,

- b) w kontekście zmian w Sądzie Najwyższym (i NSA) – tylko członkowie Izby Dyscyplinarnej mogą dyskrejonalnie oceniać, którzy z sędziów SN i NSA będą mogli pozostać w służbie czynnej (art. 27 § 1 pkt 3 Ustawy SN). W skład Izby Dyscyplinarnej mogą natomiast wchodzić tylko nowe osoby, wybrane przez zależną od władzy wykonawczej i ustawodawczej KRS, a żaden z dotychczasowych sędziów SN nie mógł zasiadać w jej gronie. Ów mechanizm oznacza, że o losach dotychczasowych sędziów (obecnie o ich prawach ze stosunku służbowego) będą orzekać osoby wskazane przez nowy KRS, który nie jest wystarczająco niezależny od władzy ustawodawczej i wykonawczej,
- c) do Izby Dyscyplinarnej zostały wybrane wyłącznie osoby, których związki z władzą ustawodawczą albo wykonawczą są bardzo silne, co z kolei może wywoływać obiektywne wątpliwości u jednostek w odniesieniu do obowiązku ukształtowania prawa do niezależnego i niezawisłego sądu. Sędzia pozbawiony tego przymiotu nie może w sposób prawidłowy rozstrzygać konfliktów i służyć zachowaniu spokoju publicznego. Orzeczenia takiego sędziego, nawet pomimo ich obiektywnej prawidłowości, nie będą akceptowane przez strony sporu, czy opinię publiczną,
- d) w trakcie trwania procedury konkursowej na stanowisko sędziego, zostały zmienione jej warunki, w taki sposób, że wyeliminowana została możliwość złożenia skutecznego odwołania kandydata od uchwały KRS do właściwego sądu. Wskazana zmiana miała na celu wyłączenie jakiegokolwiek skutecznej ochrony sądowej, a tym samym sprzeciwia się utrwalonym dotychczas zasadom unijnym i konstytucyjnemu standardowi w zakresie dostępu do służby publicznej. Oznacza to, że skonstruowano procedurę, w której wyłoniony przez KRS kandydat uzyskuje powołanie na stanowisko sędziego, a potencjalni inni kandydaci nie mają drogi sądowej do ochrony swych praw, co samo przez się po raz wtóry uwypukla jednostronny schemat wyłaniania składu tej Izby Dyscyplinarnej,
- e) Izbie Dyscyplinarnej zagwarantowano szeroką autonomię i specjalny status jako sądu wyjątkowego, który może być utworzony jedynie na czas wojny, a który tylko pozornie (przez nazwę) jest elementem struktury Sądu Najwyższego. Także jej autonomia organizacyjna i finansowa wskazuje na szereg odrębności, mimo pozostawania w strukturze Sądu Najwyższego,
- f) należy także uwzględnić działania samej Izby Dyscyplinarnej po jej utworzeniu, które były ukierunkowane na działania zmierzające do cofnięcia pytań prejudycjalnych, a orzekające w niej osoby (przed powołaniem) publicznie krytykowały zadawane przez Sąd Najwyższy pytania prejudycjalne,

- g) skoro czynnik subiektywny u stron stanowi element oceny, to należy podnieść, że w czasie postępowań przed Izłą Dyscyplinarną dochodziło do uznania winy sędziego za wydanie orzeczenia, czyli niezawisłe rozstrzygnięcie sprawy, *nota bene* odmienne od oczekiwań Ministra Sprawiedliwości. Do tej pory w orzecznictwie wykluczono kwalifikowanie działalności orzeczniczej jako deliktu dyscyplinarnego.

17. Analogiczną jak wyżej argumentację przedstawił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20 („Uchwała SN”), zgodnie z którą:

„1. Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 KPK albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 KPC zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).

2. Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 KPK albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 KPC zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

3. Wykładnia art. 439 § 1 pkt 2 KPK oraz art. 379 pkt 4 KPC przyjęta w punktach 1 i 2 niniejszej uchwały nie ma zastosowania do orzeczeń wydanych przez sądy przed dniem jej podjęcia oraz do orzeczeń, które zostaną wydane w toczących się w tym dniu postępowaniach na podstawie Kodeksu postępowania karnego przed danym składem sądu.

4. Punkt 1 niniejszej uchwały ma zastosowanie do orzeczeń wydanych z udziałem sędziów Izby Dyscyplinarnej utworzonej w Sądzie Najwyższym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r. poz. 5 ze zm.) bez względu na datę wydania tych orzeczeń.

18. Powyższa uchwała SN wprost przesądziła zatem o nieistnieniu „orzeczeń”

wydanych przez Izbę Dyscyplinarną, co obejmuje Rozstrzygnięcie Izby Dyscyplinarnej w sprawie Uprawnionego.

19. Mając na względzie w szczególności treść zmienionych przepisów Ustawy o SN oraz Ustawy o KRS, a także wyżej omówione orzeczenia, tj. Wyrok TSUE, wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., a także Uchwałę SN, w dniu 8 kwietnia 2020 r. TSUE wydał postanowienie w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych, w sprawie z wniosku Komisji Europejskiej przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (C-791/19), orzekając, iż: „Rzeczpospolita Polska zostaje zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie C-791/19, do:
- zawieszenia stosowania przepisów art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5), ze zmianami, stanowiących podstawę właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, w sprawach dyscyplinarnych sędziów;
 - *powstrzymania się od przekazania spraw zawisłych przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982); oraz*
 - *powiadomienia Komisji Europejskiej, nie później niż w ciągu miesiąca od doręczenia postanowienia Trybunału zarządzającego wnioskowane środki tymczasowe, o wszystkich środkach, które przyjęła w celu pełnego zastosowania się do tego postanowienia.”.*
20. Wobec nałożonego na Rzeczpospolitą Polską nakazu zawieszenia stosowania przepisów Ustawy o SN w przedmiocie właściwości Izby Dyscyplinarnej, Sąd Najwyższy – Izba Karna w postanowieniu z dnia 11 sierpnia 2020 r., I KK 90/19 wskazał, że: „Uniwersalny charakter okoliczności powoływanych przez Sąd Najwyższy i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, podających w wątpliwość niezależność i bezstronność sądów dyscyplinarnych orzekających w ramach Izby Dyscyplinarnej powoduje, że nie ograniczają się one wyłącznie do postępowań dyscyplinarnych prowadzonych przeciwko sędziom. Zatem do czasu wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku Komisji Europejskiej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez względu na interpretację ograniczeń przedmiotowych wskazanych w postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2020 r., Izba Dyscyplinarna powinna powstrzymać się od orzekania we wszystkich kategoriach spraw należących do jej właściwości. Sytuacja w tym zakresie mogłaby ulec zmianie

także na skutek ewentualnych zmian ustawowych eliminujących sformułowane w orzeczeniach zastrzeżenia. Do tego czasu rozpoznanie sprawy przez Sąd Najwyższy, ale nie w ramach Izby Dyscyplinarnej, wyeliminuje możliwość kontestowania orzeczenia w przyszłości, co leży w interesie stron postępowania i wymiaru sprawiedliwości.”.

21. O tym jak poważny jest problem związany z wydawaniem nieistniejących rozstrzygnięć przez niewłaściwie obsadzone organy, którym władza Rzeczypospolitej Polskiej próbowała nieskutecznie przekazać władzę sądowniczą, świadczą również kolejno wydawane orzeczenia zarówno Sądu Najwyższego¹⁹, jak i TSUE, w szczególności ostatnio wydany wyrok TSUE z dnia 2 marca 2021 r. w sprawie C-824/18, w którym TSUE ponownie wskazał na zasadę pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej, zgodnie z którą, jeżeli sąd krajowy dojdzie do wniosku, że zmiany ustawodawcze z 2018 r. w Ustawie o KRS (w tym przypadku dotyczące pozbawienia prawa do odwołania w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego) naruszają prawo Unii, to będzie on miał obowiązek odstąpić od zastosowania się do tych zmian na rzecz stosowania wcześniej obowiązujących przepisów krajowych i przeprowadzić przewidzianą w nich kontrolę.
22. Wszystkie powyższe okoliczności przesadzają, że tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN” w sprawie Uprawnionego, podobnie jak inne „rozstrzygnięcia” Izby Dyscyplinarnej SN, nie wywołują żadnych skutków prawnych.
23. W związku z tym należy uznać, że niedopuszczenie Uprawnionego do wykonywania Obowiązków służbowych z powołaniem się na tzw. „Uchwałę Izby Dyscyplinarnej SN” jest **oczywiście bezprawne.**

B.3. Uzasadnienie roszczenia o ustalenie

B.3.1. Uwagi ogólne dotyczące interesu prawnego w dochodzeniu roszczenia o ustalenie z art. 189 k.p.c.

17. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego²⁰, interes prawny, o którym mowa w art. 189 k.p.c. należy pojmować elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej wykładni tego pojęcia, **uwarunkowań danej sprawy** i tego, czy w drodze powództwa

¹⁹ Por. np. postanowienie SN – Izba Karna z dnia 25 czerwca 2020 r., I KZP 1/20; postanowienie SN z 15 lipca 2020 r., II PO 10/20.

²⁰ Por. np. wyroki z dnia 27 stycznia 2004 r., sygn. akt II CK 387/02 Lex nr 391789, z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt II CSK 687/13, Lex nr 1566718.

o świadczenie strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw. Podkreśla się przy tym, że ocena w zakresie istnienia bądź nieistnienia interesu prawnego, jako przesłanki powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. nigdy nie powinna być dokonywana w sposób schematyczny, lecz zawsze musi wynikać z uwzględnienia całokształtu konkretnych, indywidualnych okoliczności danej sprawy²¹.

18. Zarazem powszechnie przyjmuje się, że pojęcie interesu prawnego powinno być wykładane szeroko i z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądów w celu uzyskania efektywnej ochrony prawnej²². W orzecznictwie Sądu Najwyższego²³ przyjęto także, że interes prawny należy rozumieć z uwzględnieniem ogólnej sytuacji prawnej powoda ocenianej w płaszczyźnie zarówno obecnych, jak i przyszłych (możliwych), ale obiektywnie prawdopodobnych stosunków prawnych z jego udziałem.
19. Interes prawny w ustaleniu powinien być zatem wykładany w taki sposób, by umożliwić uprawnionym pełną i efektywną ochronę prawną ich interesów. Tylko w przypadku, w którym nie ma wątpliwości co do tego, że uprawniony ma inne, bardziej adekwatne w danym stanie faktycznym środki ochrony prawnej, możliwe jest odmówienie uprawnionemu prawa dochodzenia ustalenia z art. 189 k.p.c. W konsekwencji stwierdzić należy, że ewentualne wątpliwości dotyczące tego, czy istnieje interes prawny w ustalaniu w określonym stanie faktycznym należy rozstrzygać na korzyść istnienia takiego interesu.
20. Zarówno w orzecznictwie²⁴, jak i nauce prawa²⁵ wskazuje się, że interes prawny w przypadku ustalania praw czy stosunków prawnych występuje wówczas, gdy istnieje obiektywna niepewność tego prawa lub stosunku prawnego zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych. Interes prawny w rozumieniu powołanego przepisu należy zatem rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa, celem ochrony przed grożącym naruszeniem sfery uprawnień powoda²⁶, a także, że przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, rozumiany jako potrzeba ochrony sfery prawnej powoda²⁷.
21. W judykaturze podkreśla się wreszcie, że nie można przyjmować, iż interes prawny materializuje się wyłącznie w powództwie, którego uwzględnienie wprost i

²¹ Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 marca 2014 r., V CSK 218/13, Lex nr 1486991.

²² Por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., sygn. akt I CKN 58/01 Lex nr 83830 oraz z dnia 30 maja 2003 r., sygn. akt III CKN 1137/00, Lex nr 83838.

²³ Por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., sygn. akt I CKN 58/01 oraz z dnia 30 maja 2003 r., sygn. akt III CKN 1137/00, Lex nr 83830.

²⁴ Por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 1983 roku, sygn. akt I PRN 189/83, Lex nr 15836.

²⁵ Por. M. Jędrzejewska, K. Weitz [w:] T. Ereciński (red.) Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, Część pierwsza, Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2009, s. 563.

²⁶ Por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1987 roku, sygn. akt III CRN 57/87, Lex nr 1402796.

²⁷ Por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 2011 roku, sygn. akt II CSK 568/10, Lex nr 932343.

definitywnie realizuje ostateczny cel tego powództwa. Dopuszczalne bowiem i często praktykowane jest wystąpienie z powództwem z art. 189 k.p.c. w zamiarze uzyskania prejudykatu, otwierającego drogę dla dalszych czynności, także poza postępowaniem sądowym²⁸.

22. W oparciu o analizę bogatego dorobku judykatury możliwe jest zatem wyodrębnienie przesłanek legitymowania się interesem prawnym w rozumieniu art. 189 k.p.c. W pierwszej kolejności możliwe i celowe jest wyróżnienie **dwóch przesłanek pozytywnych**, tj. przesłanek których spełnienie umożliwia wystąpienie z roszczeniem o wydanie wyroku ustalającego:

- 1) **wystąpienie stanu niepewności** - zgodnie z tym podstawowym kryterium decydującym o potrzebie udzielenia ochrony na podstawie art. 189 k.p.c., interes prawny w wydaniu wyroku ustalającego zachodzi **wówczas, gdy istnieje niepewność w zakresie stosunku prawnego lub prawa**, przy czym niepewność ta powinna być rozumiana obiektywnie, tj. według rozumnej oceny sytuacji każdego rozsądnego uczestnika obrotu, a nie subiektywnie, tj. według odczucia samego powoda, w szczególności nie istnieje interes prawny w okolicznościach ukształtowanych jednoznacznie stanem prawnym i niekwestionowanymi zdarzeniami prawnymi²⁹ („Przesłanka niepewności”),
- 2) **przesłanka definitywności ochrony** – interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości³⁰ („Przesłanka definitywnej ochrony”),

Ponadto należy wyróżnić **przesłankę negatywną**, a zatem przesłankę, której wystąpienie pozbawia powoda interesu prawnego w uzyskaniu wyroku ustalającego, którą jest:

- 3) **możliwość skorzystania z roszczenia dalej idącego** – zgodnie z tym kryterium interes prawny w uzyskaniu wyroku ustalającego na podstawie art. 189 k.p.c. nie zachodzi wówczas, gdy usunięcie stanu niepewności jest możliwe poprzez

²⁸ Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 maja 2015 r., I ACa 237/15, Lex nr 2057777.

²⁹ Por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2017 r., I CSK 137/16, Lex nr 2276661, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 marca 2017 r., I ACa 13/17, Lex nr 2306280, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 października 2016 r., I ACa 927/15, Lex nr 2144633.

³⁰ Por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., III CSK 82/15, Lex nr 1996835, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2017 r., I PK 132/16, Lex nr 2309608, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2016 r., I ACa 4/16, Lex nr 2114028.

skorzystanie z dalej idącego środka prawnego, przy pomocy którego powód może uzyskać pełniejszą ochronę („Przesłanka roszczenia dalej idącego”).

B.3.2. Interes prawny Uprawnionego w dochodzeniu roszczenia o ustalenie z art. 189 k.p.c. w niniejszej sprawie

23. Mając na uwadze powyżej przedstawione okoliczności faktyczne i prawne niniejszej sprawy oraz kryteria oceny istnienia interesu prawnego w dochodzeniu ustalenia z art. 189 k.p.c. w dalszej części niniejszego wniosku Uprawniony uzasadni, że w **niniejszej sprawie zostały spełnione obie przesłanki pozytywne, tj. Przesłanka niepewności oraz Przesłanka definitywnej ochrony oraz nie występuje negatywna Przesłanka roszczenia dalej idącego.**
24. Odnośnie do **Przesłanki niepewności** należy wskazać, że w niniejszej sprawie **obiektywnie istnieje stan niepewności** co do tego, czy Uprawnionemu przysługują wszystkie prawa i obowiązki wynikające z powołania do pełnienia urzędu na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, który jest konsekwencją **całkowicie odmiennych stanowisk prawnych** Uprawnionego i Obowiązanego co do tzw. „Uchwały Izby Dyscyplinarnej SN”. Obowiązany stojąc na **całkowicie odosobnionym i oczywiście błędnym stanowisku** co do mocy wiążącej tzw. „Uchwały Izby Dyscyplinarnej SN” twierdzi, że Uprawniony został skutecznie zawieszony w czynnościach służbowych i **konsekwentnie odmawia dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania czynności służbowych związanych z zajmowanym stanowiskiem sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie.**
25. W zakresie **Przesłanki definitywnej ochrony** Uprawniony wskazuje, że skutek jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego zgodnego z żądaniem Uprawnionego powinien zapewnić Uprawnionemu ochronę jego prawnie chronionych interesów. Skoro bowiem Obowiązany stoi na stanowisku, że Postanowienie SA dotyczy tylko kwestii zawieszenia postępowania karnego, a więc nie rozstrzygnęło o statusie prawnym Uprawnionego, który rzekomo cały czas pozostaje zawieszony w czynnościach służbowych na podstawie tzw. „Uchwały Izby Dyscyplinarnej SN”, to konieczne jest wydanie orzeczenia, które będzie bezpośrednio rozstrzygało o sytuacji prawnej Uprawnionego.
26. **W niniejszej sprawie nie istnieje też możliwość skorzystania przez Uprawnionego z roszczenia dalej idącego, gdyż usunięcie stanu niepewności nie jest możliwe poprzez skorzystanie z dalej idącego środka prawnego, przy pomocy którego Uprawniony może uzyskać pełniejszą ochronę. Takim środkiem prawnym w szczególności nie jest roszczenie o nakazanie dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania czynności służbowych sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, którego Uprawniony zamierza**

dochodzić równoległe z roszczeniem o ustalenie, gdyż jego uwzględnienie może tylko umożliwić Uprawnionemu powrót do orzekania, ale nie rozstrzygnie o całokształcie sytuacji prawnej Uprawnionego w ramach stosunku pracy, który łączy Uprawnionego i Obowiązane. Tylko wydanie wyroku ustalającego zapewni Uprawnionemu kompleksową ochronę jego sytuacji prawnej.

27. Podsumowując, przeprowadzona analiza prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie **zostały spełnione wszystkie przesłanki**, od których uzależnione jest posiadanie przez Uprawnionego interesu prawnego w żądaniu wydania wyroku ustalającego.

B.4. Uzasadnienie roszczenia o nakazanie dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania czynności służbowych sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie

28. Na skutek doręczenia sędziemu aktu powołania oraz zgłoszenia się przez sędziego do objęcia stanowiska dochodzi do powstania stosunku służbowego, na który składa się m. in. stosunek pracy łączący sędziego oraz sąd, który stanowi miejsce służbowe danego sędziego³¹.
29. Podstawowy zakres obowiązków sędziego wyznacza natomiast treść art. 55 § 4 („p.u.s.p.”)³², zgodnie z którym sędzia może orzekać we wszystkich sprawach w swoim miejscu służbowym, oraz ustalony przez prezesa danego sądu podział czynności, określający między innymi zakres obowiązków sędziów oraz sposób ich udziału w podziale spraw (podział ten ustalany jest na podstawie art. 22a § 1 p.u.s.p.). Z treści przywołanych przepisów wynika zatem, że podstawowym obowiązkiem sędziego jest orzekanie we wszystkich sprawach zgodnie z ustalonym w danym sądzie podziałem czynności, czyli sprawowanie wymiaru sprawiedliwości³³.
30. Istotą każdego stosunku pracy jest to, że pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (por. art. 22 § 1 k.p.). Skoro zatem podstawowym obowiązkiem sędziego jest orzekanie we wszystkich sprawach zgodnie z ustalonym w danym sądzie podziałem czynności, to zgodnie z art. 22 § 1 k.p. podstawowym

³¹ Por. J. Gudowski, T. Ereciński, J. Iwulski [w:] J. Gudowski, T. Ereciński, J. Iwulski, Komentarz do ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych [w:] Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2009, art. 65, art. 65; S. Dąbrowski, A. Łazarska [w:] red. A. Górski, Prawo o ustroju sądów powszechnych. Komentarz, Warszawa 2013, art. 65; Wyrok SO w Elblągu z 5.02.2019 r., IV U 908/18.

³² Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r., Dz.U. z 2020 r. poz. 2072.

³³ Por. K. Gonera [w:] A. Górski(red.), Prawo o ustroju sądów powszechnych. Komentarz, Warszawa 2013, art. 89, nb. 2.

obowiązkiem pracodawcy sędziego, jest dopuszczenie sędziego do wykonywania tych obowiązków.

31. Istniejący po stronie pracodawcy obowiązek dopuszczenia pracownika do pracy skorelowany jest z przysługującym danemu pracownikowi roszczeniem w tym zakresie. Pracownik uprawniony jest zatem do żądania od pracodawcy dopuszczenia go do wykonywania umówionej pracy, w szczególności, gdy w ramach istniejącego stosunku pracy doznaje on przeszkody w świadczeniu pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zatem roszczenie o dopuszczenie do pracy³⁴. Pracownik jest zatem nie tylko zobowiązany, ale uprawniony do świadczenia pracy wynikającej z treści stosunku pracy, a pracodawca nie może arbitralnie zrezygnować z pracy świadczonej przez danego pracownika. Powyższy wniosek podsumować można stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z 28.10.1998 r., w którym sąd wskazał, że „(...) dyspozycje art. 22 § 1 KP zobowiązują pracodawcę do zatrudniania pracownika przy pracy określonego rodzaju. Oznacza to, że w ramach uzgodnionego stosunku pracy pracodawca ma obowiązek jego realizowania przez dopuszczenie pracownika do świadczenia umówionej pracy. Pracownik jest równocześnie nie tylko zobowiązany, ale i uprawniony do wykonywania pracy za wynagrodzeniem (...)”³⁵.
32. Konsekwentnie sędzia, jako osoba związana stosunkiem pracy (będącym elementem stosunku służbowego), uprawniony jest do żądania od swojego pracodawcy (sądu) dopuszczenia go do świadczenia pracy oraz wykonywania jego obowiązków, a w szczególności obowiązku orzekania we wszystkich sprawach zgodnie z ustalonym w danym sądzie podziałem czynności.
33. W stanie faktycznym niniejszej sprawy Obowiązany w sposób bezprawny nie dopuszcza Uprawnionego do wykonywania obowiązków służbowych sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie (por. pkt 2 powyżej). W związku z tym należy uznać, że istnienie roszczenia Uprawnionego o nakazanie dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania czynności służbowych sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie jest **w pełni uprawdopodobnione**.

C. UPRAWDOPODOBNIENIE INTERESU PRAWNEGO W UDZIELENIU ZABEZPIECZENIA

34. Jak wynika z treści art. 730¹ § 2 k.p.c. o istnieniu interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia przesądza to, czy brak zabezpieczenia poważnie utrudni lub

³⁴ Por. J. Stelina [w:] A. Sobczyk (red.), Kodeks pracy. Komentarz, Legalis 2020, art. 22, nb. 9; W. Muszalski, Kodeks pracy. Komentarz, Legalis 2019, art. 22, nb. 5; wyrok SN z 1.9.1997 r. I PKN 233/97.

³⁵ Wyrok SN z 28.10.1998 r.; I PKN 361/98.

uniemożliwi osiągnięcie celu postępowania.

35. Zasadniczym celem postępowania, które Uprawniony zamierza wszcząć przeciwko Obowiązanemu jest przesądzenie, że tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN” nie wpływa na prawa i obowiązki Uprawnionego, wynikające ze stosunku służbowego sędziego, w tym na jego prawo do orzekania, a tym samym Uprawniony powinien zostać dopuszczony do wykonywania obowiązków służbowych w pełnym zakresie. Jednocześnie celem postępowania jest to, **aby dopuszczenie to nastąpiło niezwłocznie**. Celem postępowania jest zatem potwierdzenie, że Obowiązany nie może odmawiać Uprawnionemu dopuszczenia go do wykonywania obowiązków służbowych z powołaniem się na tzw. „Uchwałę Izby Dyscyplinarnej SN”, a zatem powinien niezwłocznie umożliwić Uprawnionemu wykonywanie jego obowiązków służbowych.
36. Nie ulega wątpliwości, że prawomocne rozstrzygnięcie właściwego sądu w tej sprawie może zostać wydane nawet za kilka lat. W związku z tym, jeżeli Uprawniony zostałby dopuszczony do wykonywania obowiązków służbowych dopiero po wydaniu prawomocnego wyroku, to oznaczałoby to, że przez cały okres do momentu wydania tego wyroku Uprawniony nie będzie mógł wykonywać swoich obowiązków służbowych. Jednocześnie po wydaniu wyroku Uprawniony nie będzie mógł wykonać swoich obowiązków za okres wsteczny (przed wydaniem wyroku). Samo to powoduje już, że **brak udzielenia zabezpieczenia poważnie utrudni oraz co najmniej częściowo uniemożliwi osiągnięcie celu postępowania**. Innymi słowy każdy dzień istnienia stanu, w którym Obowiązany w sposób bezprawny nie dopuszcza Uprawnionego do pełnienia jego obowiązków służbowych pogłębia stan utrudnienia oraz częściowego uniemożliwienia osiągnięcia celu postępowania.
37. Należy też mieć na uwadze, że każdy dzień istnienia stanu niemożliwości wykonywania przez Uprawnionego jego obowiązków służbowych przekłada się również na powstanie negatywnych skutków w zakresie praw i obowiązków samego Uprawnionego, wynikających ze stosunku służbowego, których treść implikowana jest przez to, czy Uprawniony jest zawieszony w wykonywaniu swoich obowiązków służbowych, czy też nie. W szczególności należy wskazać na następujące prawa:
- 1) **prawo do pracy** – prawo pracownika do pracy jest podstawowym prawem każdego pracownika, w tym sędziego. Prawo to wynika tak z Konstytucji RP (art. 64 ust. 1 Konstytucji RP), jak też z ustaw zwykłych (art. 10 k.p.). Na treść tego prawa sprowadzają się w szczególności prawo wyboru zawodu oraz uprawnienie do uzyskania ochrony ze strony Państwa przed bezprawnym pozbawieniem pracownika możliwości wykonywania wybranego zawodu. Jak wskazuje bowiem art. 10 § 1 k.p. „(...) *Nikommu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie, nie można zabronić wykonywania zawodu*”.

W niniejszym stanie faktycznym Uprawniony w sposób bezprawny pozbawiony został możliwości wykonywania wybranego zawodu. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że w tym przypadku pozbawienie Uprawnionego prawa możliwości wykonywania jego obowiązków jest szczególnie dotkliwe, ponieważ z uwagi na treść wiążącego go stosunku służbowego co do zasady nie może on wykonywać żadnego innego zawodu (por. 86 p.u.s.p). Sytuacja Uprawnionego jest zatem w tym przypadku szczególna i różni się ona w sposób znaczący od innych pracowników (przykładowo, pracownik biurowy, któremu w sposób bezprawny uniemożliwiono wykonywania czynności służbowych w urzędzie X, może podjąć zatrudnienie w urzędzie Y – sędzia sądu powszechnego nie ma takiej możliwości).

Celem niniejszego postępowania jest zatem również zapewnienie realizacji konstytucyjnego prawa Uprawnionego do pracy, które w tym przypadku naruszane jest przez bezprawne pozbawienie Uprawnionego możliwości wykonywania jego obowiązków służbowych. Każdy dzień uniemożliwiania Uprawnionemu wykonywania jego obowiązków w sposób nieodwracalny prowadzi do częściowego uniemożliwienia osiągnięcia celu postępowania. Po wydaniu prawomocnego wyroku Uprawniony nie będzie mógł bowiem wykonać swoich obowiązków ze skutkiem wstecznym,

- 2) **prawo do wynagrodzenia** – prawo sędziego do wynagrodzenia jest kolejnym z podstawowych praw, zagwarantowanych tak na poziomie konstytucyjnym (por. art. 178 ust. 2 Konstytucji RP) jak i na poziomie ustaw zwykłych (art. 91 p.u.s.p. oraz art. 13 w zw. z art. 84 k.p.).

Zgodnie z pkt. 3 tzw. „Uchwały Izby Dyscyplinarnej SN” wynagrodzenie Uprawnionego zostało obniżone o 25% na czas trwania zawieszenia w wykonywaniu obowiązków służbowych. Prawo do wynagrodzenia jest podstawowym prawem każdego pracownika. Z perspektywy interesu pracownika istotna jest nie tylko wysokość otrzymywanego wynagrodzenia, ale również termin, w którym wynagrodzenie to zostanie wypłacone. To czy pracownik otrzymuje wynagrodzenie na czas jest bowiem równie istotne jak wysokość tego wynagrodzenia. Wpłata wynagrodzenia w terminie wpływa bowiem na zdolność pracownika do regulowania jego bieżących zobowiązań finansowych. Dlatego też art. 85 § 1 k.p. w sposób bezwzględny określa częstotliwość oraz termin wypłaty wynagrodzenia.

Celem postępowania w niniejszej sprawie jest zatem również przywrócenie Uprawnionemu możliwości otrzymywania wynagrodzenia w dotychczasowej wysokości, które wypłacane będzie w terminach wynikających z przepisów prawa. Brak udzielenia zabezpieczenia powodować będzie zatem, że przez cały okres do

wydania prawomocnego wyroku podstawowe uprawnienia Uprawnionego jako pracownika, mające na celu zapewnienie mu jego egzystencji, będą naruszane, co może wywołać nieodwracalne skutki (np. wypowiedzenie umowy kredytu oraz doprowadzenie pracownika do stanu niewypłacalności wynikającego z obniżonej płynności finansowej). Sam fakt wydania prawomocnego wyroku w niniejszej sprawie nie będzie w stanie odwrócić tych skutków, co także uzasadnia udzielenie zabezpieczenia,

- 3) **prawo do ochrony godności oraz dobrego imienia** – godność oraz dobre imię to dobra osobiste, pozostające pod ochroną prawa cywilnego (por. art. 23 k.c.). Jednym z kluczowych elementów składających się na godność oraz dobre imię każdego człowieka jest to, w jaki sposób jest on postrzegany w zakresie wykonywania ciężących na nim obowiązków publicznych oraz zawodowych.

Nie powinno ulegać wątpliwości, że niedopuszczenie Uprawnionego do pracy z powołaniem się na rzekomy fakt zawieszenia go w obowiązkach służbowych godzi w jego godność oraz dobre imię. Działania Obowiązanego w tym zakresie przekładają się w szczególności na sposób postrzegania Uprawnionego przez inne osoby, zarówno w obszarze życia zawodowego jak i prywatnego. Negatywny skutek w zakresie wpływu na dobra osobiste Uprawnionego potęgowany jest dodatkowo tym, że informacje o zawieszeniu Uprawnionego w wykonywaniu obowiązków służbowych przekazywane są za pomocą ogólnopolskich mediów.

Celem niniejszego postępowania jest zatem również pośrednie doprowadzenie do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych Uprawnionego i zapobieżenie powstania nieodwracalnej infamii Uprawnionego. Każdy dzień trwania niedopuszczania Uprawnionego do wykonywania Obowiązków służbowych potęguje skutek naruszania jego dóbr osobistych, co w konsekwencji może doprowadzić do nieodwracalnej infamii, w tym w szczególności w zakresie życia zawodowego Obowiązanego. Brak udzielenia zabezpieczenia z pewnością znacznie utrudni osiągnięcie celu postępowania w tym zakresie, a może nawet doprowadzić do niemożliwości osiągnięcia tego celu (w przypadku powstania stanu nieodwracalnej infamii).

38. Niezależnie od powyższego należy też wskazać, że w stanach faktycznych, które dotyczą roszczeń sędziego wobec pracodawcy, przy ocenie interesu prawnego sędziego **należy mieć również na uwadze interes publiczny**. Wynika to ze specyfiki stosunku prawnego łączącego w tym przypadku Uprawnionego oraz Obowiązanego, jakim jest stosunek służbowy. Stosunek służbowy stanowi bowiem wiązkę stosunków prawnych, na którą składają się w szczególności stosunek między sędzią a Państwem (element publicznoprawny) oraz stosunek pracy między sędzią a konkretnym sądem (element

prywatnoprawny). Szczególnie istotne w tym zakresie jest to, że na podstawie stosunku służbowego sędziego uzyskuje uprawnienie do orzekania we wszystkich sprawach zgodnie z przysługującą mu jurysdykcją (art. 55 § 4 p.u.s.p.). Wydawanie przez sędziego orzeczeń stanowi natomiast realizację przez sędziego jednej z podstawowych funkcji Państwa, jaką jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, gwarantowanej przez przepisy Konstytucji RP. Jak wskazuje bowiem art. 45 ust. 1 Konstytucji RP „*Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd*”. Konsekwentnie, wszelkie naruszenia dokonywane przez osoby trzecie w zakresie praw sędziego wynikających ze stosunku służbowego, związane z uniemożliwieniem mu sprawowania funkcji orzeczniczych, **prowadzą w sposób bezpośredni do naruszenia praw obywateli do sądu, a tym samym interesu publicznego.**

39. Należy też mieć na uwadze, że fakt istnienia tego naruszenia oraz fakt, że stanowi ono podstawę pozbawiania Uprawnionego jego podstawowych praw wynikających ze stosunku służbowego, w tym prawa do pracy oraz prawa do wynagrodzenia, **może oddziaływać również na zachowania innych sędziów.** Nie ulega wątpliwości, że świadomość innych sędziów w zakresie tego, że oni również mogą znaleźć się w sytuacji analogicznej do Uprawnionego, jeżeli nie będą oni postępować w sposób zgodny z oczekiwaniami władzy wykonawczej, **w sposób oczywisty krępuje niezawisłość sędziowską,** w szczególności w zakresie spraw, w których stroną jest państwo. Z perspektywy interesu publicznego, a w szczególności ochrony prawa obywateli do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) oraz ochrony zasady niezawisłości sędziowskiej (art. 178 ust. Konstytucji RP), które stanowią fundamenty porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej **bardzo istotne jest zatem, aby istniejący stan naruszenia praw Uprawnionego wynikających ze stosunku służbowego, będący przedmiotem niniejszego wniosku, został usunięty niezwłocznie.** Każdy dzień zwłoki w usunięciu stanu tego naruszenia prowadzi do powstania nieodwracalnych negatywnych skutków dla interesu publicznego. Każdy dzień zwłoki pogłębia bowiem strach oraz poczucie niepewności innych sędziów w zakresie tego, czy oni również nie znajdą się w sytuacji analogicznej wobec Uprawnionego. W ocenie Uprawnionego skutki tych działań nie będą możliwe do odwrócenia bez niezwłocznego udzielenia zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem Uprawnionego.

III. SPOSÓB ZABEZPIECZENIA

40. Zgodnie z art. 755 § 1 k.p.c., jeżeli „*przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni (...)*”. Zgodnie ze wskazanym przepisem w szczególności sąd może „*unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania*” (art. 755 § 1 pkt 1) k.p.c.). Wskazany przepis zawiera zatem otwarty

katalog sposobów zabezpieczenia roszczenia niepieniężnych.

41. W niniejszym przypadku sposób zabezpieczenia określony został jako obowiązek dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Uprawnionemu z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie. W ocenie Uprawnionego jest to jedyny sposób zabezpieczenia, który pozwoli na zrealizowanie celów postępowania, które wszczęte zostanie pozwem, który Uprawniony zamierza wytoczyć przeciwko Obowiązanemu. Tylko poprzez dopuszczenie Uprawnionego do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych możliwe będzie uniknięcie trudnych lub wręcz niemożliwych do odwrócenia skutków zarówno w zakresie sytuacji osobistej Uprawnionego, jak też w zakresie naruszenia interesu publicznego (por. pkt. 34 i n. powyżej).
42. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że w tym przypadku udzielenie zabezpieczenia konieczne jest dla odwrócenia grożących Uprawnionemu niekorzystnych skutków. Jak zostało to opisane w pkt. 34 i n. powyżej, w tym przypadku niekorzystne skutki dla Uprawnionego przejawiają się zarówno w naruszeniu jego interesów osobistych (naruszenie prawa do pracy, prawa do wynagrodzenia oraz dóbr osobistych), jak też naruszeniu interesu publicznego. Każdy dzień naruszania prawa Uprawnionego przez Obowiązanego prowadzi do pogłębienia skali naruszeń interesu Uprawnionego oraz interesu publicznego, a usunięcie skutków tych naruszeń po wydaniu prawomocnego wyroku w sprawie będzie znacznie utrudnione lub wręcz niemożliwe. W związku z powyższym, zgodnie z art. 755 § 2¹ k.p.c., w tym przypadku nie znajduje zastosowania ograniczenie wskazane w art. 731 k.p.c., zgodnie z którym to przepisem zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia. Konsekwentnie w tym przypadku zabezpieczenie nie tylko może, ale – ze względów opisanych powyżej – musi zmierzać do zaspokojenia roszczenia.

IV. KWESTIE FORMALNE

A. DOPUSZCZALNOŚĆ DROGI SĄDOWEJ

43. Jak wskazuje art. 89 § 2 p.u.s.p. w sprawach o roszczenia ze stosunku służbowego sędziemu przysługuje droga sądowa. Jak zostało to wskazane powyżej, stosunek pracy jest elementem stosunku służbowego sędziego. Roszczenia wynikające z tego stosunku mogą być zatem dochodzone na drodze postępowania sądowego. Jak słusznie wskazuje K. Gonera „*W przypadku dochodzenia roszczeń ze stosunku służbowego, a więc roszczeń dotyczących stosunku pracy sędziego (art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c.), zachowanie drogi służbowej nie jest konieczne. Sędzia, jak każdy pracownik, ma zagwarantowane konstytucyjnie prawo do sądu (art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP). Przed*

*wytoczeniem sprawy sądowej przeciwko pracodawcy sędzia nie musi uprzedzać o swoim zamiarze w drodze służbowej zwierzchników służbowych, np. prezesa sądu*³⁶.

44. W orzecznictwie potwierdzono uprawnienie sędziów do dochodzenia między innymi następujących roszczeń wynikających ze stosunku pracy: (i) wynagrodzenia³⁷; (ii) o udzielenie zaległego urlopu wypoczynkowego³⁸; czy też o (iii) odszkodowanie za dyskryminację³⁹.
45. Jak zostało to wskazane powyżej, jednym z podstawowych uprawnień pracownika wynikających ze stosunku pracy jest uprawnienie do wykonywania pracy oraz odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek pracodawcy dopuszczenia pracownika do pracy. Nie ulega zatem wątpliwości, że zarówno roszczenie sędziego o ustalenie treści stosunku pracy, jak i roszczenie sędziego o dopuszczenie do pracy, może być dochodzone na drodze postępowania sądowego – analogicznie jak pozostałe roszczenia wynikające ze stosunku pracy.

B. DOPUSZCZALNOŚĆ KUMULACJI ROSZCZEŃ

46. Zgodnie z art. 191 k.p.c. jednym pozwem można dochodzić kilku roszczeń, jeżeli spełnione są poniższe przesłanki:
 - 1) roszczenia dochodzone są przeciwko temu samemu pozwanemu – w niniejszym przypadku oba roszczenia dochodzone będą przeciwko temu samemu podmiotowi, tj. Obowiązanemu,
 - 2) roszczenia nadają się do tego samego trybu postępowania – w niniejszym przypadku oba roszczenia Uprawnionego dochodzone będą w ramach postępowania procesowego,
 - 3) sąd jest właściwy ze względu na ogólną wartość roszczeń – w niniejszym przypadku zgodnie z art. 461 § 1¹ k.p.c. do rozpoznania obu roszczeń właściwy jest sąd rejonowy, bez względu na wartość przedmiotu sporu. Uprawniony dochodził będzie bowiem roszczeń o ustalenie oraz dopuszczenie do wykonywania obowiązków służbowych. Oba ze wskazanych roszczeń objęte są dyspozycją

³⁶ K. Gonera [w:] A. Górski (red.), Prawo o ustroju sądów powszechnych. Komentarz, Warszawa 2013, art. 89, nb. 3; por. również wyrok SN z 6.01.1999 r., III RN 180/98.

³⁷ Uchwała SN z 16.03.2010 r. I PZP 3/10; wyrok SN z 21.03.2018 r., II PK 15/17.

³⁸ Wyrok SN z 11.04.2001 r. I PKN 367/00.

³⁹ Wyrok SN z 7.01.2009 r., III PK 43/08, OSNP 2010, nr 13-14, poz. 160.

art. 461 § 1¹ k.p.c., który to przepis przewiduje właściwość rzeczową sądów rejonowych dla tych roszczeń bez względu na wartość przedmiotu sporu,

- 4) dla któregośkolwiek z roszczeń nie jest przewidziane postępowanie odrębne – w niniejszym przypadku oba roszczenia Uprawnionego objęte są tym samym postępowaniem odrębnym, tj. postępowaniem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych,
- 5) nie zachodzi niewłaściwość sądu według przepisów o właściwości bez względu na wartość przedmiotu sporu – zob. uwagi do ppkt. 3) powyżej.

W związku z powyższym należy uznać, że wszystkie przesłanki kumulacji roszczeń zostały spełnione, a więc dopuszczalne będzie dochodzenie ich jednym pozwem.

C. LEGITYMACJA BIERNA

47. W sporach dotyczących roszczeń ze stosunku pracy, legitymowana biernie jest jednostka organizacyjna będąca pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p. Zgodnie z tym przepisem pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, jeżeli zatrudnia pracowników. Jednocześnie art. 460 § 1 k.p.c. wskazuje, że zdolność sądową i procesową ma pracodawca, chociażby nie posiadał osobowości prawnej.
48. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w dniu 23 lipca 1993 r. „(...) w sporze o wynagrodzenie za pracę sędziego sądu rejonowego stroną pozwaną jest zatrudniający sędziego sąd rejonowy – jako jego zakład pracy (art. 3 k.p.)”⁴⁰. Stanowisko to zostało potwierdzone również w późniejszym orzecznictwie SN. Przykładowo wyrokiem z dnia 2 grudnia 2012 r. SN stwierdził bowiem, że „(...) pracodawcą sędziego jest sąd, w którym pełni on służbę, co uwzględnia definicję „pracodawcy” zawartą w art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (...)”⁴¹.
49. W związku z powyższym należy stwierdzić, że podmiotem legitymowanym biernie w niniejszej sprawie jest sąd, w którym Uprawniony pełni służbę, a więc **Sąd Okręgowy w Warszawie**.

D. WARTOŚĆ PRZEDMIOTU SPORU

50. Zgodnie z art. 19 § 2 k.p.c. w sprawach majątkowych konieczne jest oznaczenie wartości przedmiotu sporu. W niniejszym przypadku celem Uprawnionego jest zabezpieczenie roszczeń o ustalenie istnienia stosunku pracy o określonej treści oraz

⁴⁰ Uchwała SN z dnia 23.7.1993 r., I PZP 30/93.

⁴¹ Wyrok SN z dnia 2.10.2010 r., I CSK 111/10.

dopuszczenia do pracy. Rozstrzygnięcie o tych roszczeniach wpływa na sferę majątkową Uprawnionego, a zatem roszczenia te mają charakter majątkowy.

51. Zgodnie z przepisem art. 23¹ k.p.c. „*W sprawach o roszczenia pracowników dotyczące nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku.*”.
52. W niniejszej sprawie stosunek pracy powstał na czas nieokreślony (przez czas trwania stosunku służbowego), przy czym sporna pozostaje jedynie część wynagrodzenia Uprawnionego w zakresie, w jakim zostało ono obniżone tzw. „Uchwałą Izby Dyscyplinarnej SN” i konsekwentnie nie jest wypłacane Uprawnionemu. Jak wynika z wydanego przez Obowiązanego zaświadczenia z dnia 4 stycznia 2021 r., sporna część miesięcznego wynagrodzenia Uprawnionego brutto wynosi 3.847,20 zł (słownie: trzy tysiące osiemset czterdzieści siedem złotych i 20/100), a zatem sporna wysokości wynagrodzenia za okres jednego roku to 46.166,40 zł. (słownie: czterdzieści sześć tysięcy sto sześćdziesiąt sześć złotych i 40/100).

Dowód: Zaświadczenie o dochodach z dnia 4 stycznia 2021 r. – Załącznik nr 7

53. Konsekwentnie wartość przedmiotu sporu, po zaokrągleniu do pełnego złotego zgodnie z art. 126¹ § 3 k.p.c., stanowi kwota 46 167 zł (słownie: czterdzieści sześć tysięcy sto sześćdziesiąt siedem złotych).

E. OPŁATA OD WNIOSKU

54. W sprawie z wniosku o zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego, złożonego przed wniesieniem pisma wszczynającego postępowanie, pobiera się opłatę stałą w wysokości 100 zł (art. 68 pkt 1 u.k.s.c.⁴²). W związku z tym, że niniejszy wniosek dotyczy zabezpieczenia dwóch roszczeń, których Uprawniony zamierza dochodzić od Obowiązanego, z ostrożności Uprawniony uiścił opłatę sądową w wysokości 200 zł.

Dowód: Potwierdzenie uiszczenia opłaty sądowej – Załącznik nr 8

F. WŁAŚCIWOŚĆ SĄDU

98. Zgodnie z art. 734 k.p.c. „*Do udzielenia zabezpieczenia właściwy jest sąd, do którego*

⁴² Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398)

właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji”.

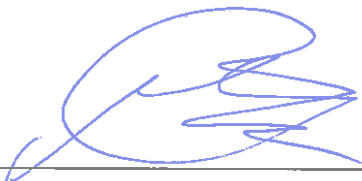
99. Jednocześnie zgodnie z art. 461 § 1¹ k.p.c. „*Do właściwości sądów rejonowych, bez względu na wartość przedmiotu sporu, należą sprawy z zakresu prawa pracy o ustalenie istnienia stosunku pracy (...)*”. W niniejszym stanie faktycznym przedmiotem roszczenia Uprawnionego, które objęte zostanie pozwem, będzie ustalenie istnienia stosunku pracy o określonej treści oraz dopuszczenie do pracy. Oznacza to, że sądem rzeczowo właściwym do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji będzie sąd rejonowy.
100. Właściwość miejscowa sądu rejonowego wyznaczona została z kolei zgodnie z art. 461 § 1 k.p.c. Przepis ten wskazuje, że powództwo z zakresu prawa pracy wytoczyć można między innymi przed sąd ogólnie właściwy dla pozwanego. Siedzibą Obowiązanego (pozwanego) jest al. Solidarności 127, 00-898 Warszawa. Zgodnie z § 3 pkt 40 lit. g) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz zakresu rozpoznawanych przez nie spraw z dnia 28 grudnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 2548) sądem rejonowym właściwym miejscowo dla siedziby Obowiązanego jest **Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie**.
101. Z kolei zgodnie z §1 pkt 40 lit. b) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przekazania niektórym sądom rejonowym rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych z obszarów właściwości innych sądów rejonowych z dnia 7 października 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1396) rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy z obszaru właściwości Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie zostało przekazane **Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie**.
102. W niniejszej sprawie zastosowania nie znajdzie art. 44² k.p.c. przewidujący obowiązek przedstawienia przez tut. sąd akt sprawy sądowi przełożonemu, w przypadku, gdy stroną postępowania jest sąd przełożony (SO w Warszawie) nad sądem właściwym do rozpoznania sprawy. Jak wskazuje bowiem jednoznaczna treść art. 44² k.p.c. przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie w tych przypadkach, w których „*stroną jest Skarb Państwa, a państwową jednostką organizacyjną, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, jest sąd (...)*”.
103. Jak zostało to wskazane powyżej (zob. pkt 47 i n.), w niniejszym przypadku stroną postępowania nie jest Skarb Państwa, a Sąd Okręgowy w Warszawie. W orzecznictwie SN jednoznacznie przyjmuje się bowiem, że „*zdolność sądową w sprawach roszczeń pracowników ze stosunku pracy (...) ma państwowa jednostka organizacyjna będąca zakładem pracy (pracodawcą) w rozumieniu art. 3 KP, natomiast nie ma jej Skarb*

*Państwa*⁴³. Jak wskazał SN dalej w tym samym orzeczeniu „*W sprawach roszczeń sędziów zatrudnionych w sądach rejonowych, legitymowane biernie są te sądy jako jednostki, które ich zatrudniają (ich pracodawcy - art. 3 KP), a nie sądy wojewódzkie, czy jakieś inne jednostki organizacyjne. W tych okolicznościach wskazanie w zaskarżonym wyroku Sądu Pracy jako strony, Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Wojewódzkiego w K., od której powodowi przysługuje wynagrodzenie, jest w dwojnasób wadliwe, gdyż pracodawcą pozwanego z mocy art. 3 KP nie jest ani Skarb Państwa, ani też Prezes Sądu Wojewódzkiego w K.*”.

104. Konsekwentnie z uwagi na fakt, że stroną w niniejszej sprawie nie jest Skarb Państwa, przepis art. 44² k.p.c. nie może znaleźć zastosowania.

* * *

Wobec powyższego wnoszę jak na wstępie.

prof. dr hab. Michał Romanowski

adwokat

LISTA ZAŁĄCZNIKÓW:

- Załącznik nr 1** pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej
Załącznik nr 2 Akt powołania z dnia 18 marca 2010 r.
Załącznik nr 3 Pismo Obowiązanego do Uprawnionego z dnia 2 marca 2021 r.
Załącznik nr 4 Oświadczenie Sądu Okręgowego w Warszawie

⁴³ Wyrok SN z 19.9.1996 r., I PRN 101/95.

- Załącznik nr 5** Wydruk artykułu zamieszczonego w portalu tvn.24.pl
- Załącznik nr 6** postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, II Wydział Karny, z dnia 24 lutego 2021 r., II AKz 1394/20
- Załącznik nr 7** Zaświadczenie o dochodach z dnia 4 stycznia 2021 r.
- Załącznik nr 8** Potwierdzenie uiszczenia opłaty sądowej